

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Jany Kurešové a JUDr. Ivy Kaňákové v právní věci **žalobce: Nejvyššího státního zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, 660 55 Brno, proti **žalovanému: Obecnímu úřadu Libouchec, odbor stavební a životního prostředí**, se sídlem Libouchec 221, za účasti **osob zúčastněných na řízení: a) Ing. V. Č., „X“**, b) **SVEP, a.s.**, se sídlem V. Řezáče 315, Most, zastoupený JUDr. Ladislavem Vostárkem, advokátem se sídlem Mickiewiczova 17, Praha 6, c) **Ředitelství silnic a dálnic ČR**, se sídlem Čerčanská 12, Praha 4, a d) **LASTA a.s.**, se sídlem Bělehradská 1119/6, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.5.2006, č.j. SÚ/089/248/06,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Obecního úřadu Libouchec, odboru stavebního a životního prostředí, ze dne 25.5.2006, č.j. SÚ/089/248/06 se ruší pro nezákonnost a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25.5.2006, č.j. SÚ/089/248/06, kterým byla povolena změna stavby před jejím dokončením – „Výstavba 3 ks stožárů větrných elektráren“ na ppč. 709/1, 709/2, 709/3, 739 a 821 v k.ú. Petrovice, včetně přípojky na VN na ppč. 2919/1 a 2919/2 v k.ú. Petrovice, ppč. 4591 v k.ú. Krásný Les v Krušných horách, ppč. 1035 v k.ú. Naklérov a ppč. 1179/1, 1179/2, 310/1, 310/2 a 312 v k.ú. Knínice u Libouchce.

Žalobce shledává závažný veřejný zájem na podání této žaloby, neboť stavba má být realizována na území, které se dle nařízení vlády č 28/2005 Sb. nachází v Ptačí oblasti Východní Krušné hory náležející do lokality Natura 2000 a v řízení o stavební změně byly

porušeny právní předpisy, které sledují ochranu životního prostředí a nelze proto vyloučit nevratný zásah do přírodních podmínek zmíněné ptačí oblasti.

Žalobce poukazuje na skutečnost, že napadeným rozhodnutím byla povolena změna stavby před jejím dokončením spočívající v posunutí VTE SO 01 na ppč. 709/1 o 216 m jižním směrem a VTE SO 03 na ppč. 821 o 317 m jihovýchodním směrem, termín dokončení stavby byl stanoven na 30.6.2007 a zčásti byla změněna podmínka č. 1 a č. 46 a 47 původního stavebního povolení.

Podle § 126 zák. č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), dotýká-li se řízení podle tohoto zákona zájmů chráněných zvláštními předpisy, rozhodne stavební úřad jen v dohodě, popř. se souhlasem orgánů státní správy, který chráněné zájmy hájí (dotčený orgán státní správy). Dotčený orgán státní správy může svůj souhlas vázat na splnění podmínek stanovených ve svém rozhodnutí (stanovisku, vyjádření, souhlasu, posudku apod.) v souladu se zvláštním zákonem, na jehož podkladě je oprávněn zájem chránit. Stavby, na které se rozhodnutí o změně stavby vztahuje, jsou realizovány na pozemcích, které se nachází v Ptačí oblasti Východní Krušné hory. Řízení, jehož výsledkem bylo žalobou napadené rozhodnutí, se proto dotýká zájmů chráněných zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (např. § 45g a dalších). Proto mělo být vydáno pouze po dohodě s orgánem ochrany přírody. Tak tomu však nebylo. Tento orgán byl v řízení opomenut.

Podle § 45h odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny v platném znění, věty první, jakákoliv koncepce, nebo záměr, který může samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit území evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti, podléhá hodnocení důsledku na toto území a stav jeho ochrany z uvedených hledisek. Podle § 45i odst. 1 téhož zákona, věty první, ten, kdo zamýšlí pořídit koncepci nebo uskutečnit záměr uvedený v § 45h odst. 1 citovaného zákona (dále jen „předkladatel“), je povinen jejich návrh předložit orgánu ochrany přírody ke stanovisku, zda může mít samostatně nebo ve spojení s jinými významný vliv na území evropsky významné lokality nebo ptačí oblast. Tímto stanoviskem není dotčeno zjišťovací řízení podle zvláštního právního předpisu. Tímto orgánem je podle § 77a odst. 3 písm. w) zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, krajský úřad. V daném případě předkladatel v souladu s touto svojí zákonnou povinností nepostupoval a žalovaný na splnění této jeho povinnosti netrval a vydal napadené rozhodnutí.

Dále se žalovaný dle žalobce v řízení, jehož výsledkem bylo žalobou napadené rozhodnutí o změně nedokončené stavby, nevypořádal ani s tím, že stavební povolení ze dne 7.1.2005, č.j. SÚ/013/600/04/05, bylo vydáno ve sloučeném územním a stavebním řízení a napadené rozhodnutí bylo vydáno pouze v řízení stavebním. Přitom navrhovaná změna nesmí být v rozporu s územním rozhodnutím. Podle § 41 odst. 1 stavebního zákona, bylo možné změnit pravomocné územní rozhodnutí tehdy, jestliže se změnila územně plánovací dokumentace, jiné podklady pro územní rozhodnutí nebo podmínky v území. Ze spisového materiálu je zřejmé dle žalobce, že k žádné změně v tomto směru nedošlo, naopak všechny dotčené orgány konstatují, že nové umístění stožárů je v souladu s územně plánovací dokumentací. Protože tato dokumentace byla zpracována, nepřicházela v úvahu změna jiných podkladů pro rozhodnutí. Taktéž nebyly zjištěny okolnosti nastalé objektivně, které by vedly ke změně podmínek v území. Proto si posunutí dvou VTE vyžadovalo nové územní rozhodnutí a tím i nové posouzení vlivu na životní prostředí podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě uvedl, že dle svého názoru nepostupoval v daném případě v rozporu se zákonem. Dále konstatoval, že napjatá rozpočtová situace mu neumožňuje sjednat si pro tento případ právní zastoupení, takže k jednotlivým argumentům žalobce není schopen poskytnout konkrétní stanoviska.

V doplnění svého vyjádření, které bylo soudu doručeno dne 15.2.2011, žalovaný uvedl, že navrhuje, aby předmětná žaloba byla zamítnuta v plném rozsahu.

Ve vztahu k závazným stanoviskům dotčených orgánů žalovaný uvádí, že dne 25.10.2004 bylo Magistrátem města Ústí nad Labem, odborem životního prostředí, vydáno rozhodnutí č.j. MM/OŽP/OP/8949/RKR/2004/VykopM, kterým na základě ustanovení § 12 odst. 2 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, udělil společnosti SVEP, a.s. souhlas se zásahem do krajinného rázu pro stavbu soustavy větrných elektráren v k.ú. Petrovice u Chabařovic na pozemku č. 709/1, 709/2, 709/3 a 821 se závěrem, že doporučují umožnit výstavbu větrného parku o pěti elektrárnách v lokalitě Petrovice u Chabařovic. Souhlas se zásahem do krajinného rázu byl vydán věcně a místně příslušným orgánem ochrany přírody a krajiny, a to jako samostatné správní rozhodnutí pro vydání následného územního a stavebního povolení. Dále poukazuje na skutečnost, že Krajský úřad Ústeckého kraje vydal dne 26.7.2004 pod č.j. 3398/60530/04/ŽPZ-stan. stanovisko k posouzení vlivu záměru na životní prostředí, a to ve smyslu § 10 zákona č. 100/2001 Sb. o posuzování vlivu na životní prostředí, v tehdy platném znění. Stanovisko bylo platné ještě i po datu podání návrhu na vydání napadeného rozhodnutí i po jeho vydání. Rovněž poukazuje na skutečnost, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebylo účinné ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb. v dnešním platném znění, takže krajský úřad nemohl ani ke dni vydání stavebního povolení ani ke dni vydání napadeného rozhodnutí přihlížet při vydání svého stanoviska k evropsky významné lokalitě či ptačí oblasti, neboť tato podmínka nebyla v zákoně uvedena.

Ve vztahu k Ptačí oblasti Východní Krušné hory žalovaný uvádí, že byla vymezena nařízením vlády č. 28/2005 Sb., které nabylo účinnosti dne 13.1.2005. Stavební povolení na výstavbu VTE bylo vydáno již dne 7.1.2005. V době jeho vydání nebylo účinné nařízení vlády č. 28/2005 Sb., proto podmínka souladu nemohla být naplněna. Zákon o ochraně přírody a krajiny navíc nedefinuje pojem „záměr“ a v tomto směru odkazuje na zákon č. 100/2001 Sb. o posuzování vlivů na životní prostředí. Jak již bylo uvedeno výše, tento zákon ve svém ustanovení § 7 definoval záměr až do účinnosti novely č. 216/2007 Sb., jinak, kdy za záměr nepovažoval jakoukoli jeho změnu tak, jak je tomu nyní. Žalovaný je tedy přesvědčen, že v daném případě postupoval v souladu se svojí zákonnou povinností, neboť záměr výstavby VTE byl posouzen Krajským úřadem jako orgánem ochrany přírody a krajiny. S ohledem na platnost jeho stanoviska v době vydání rozhodnutí o povolení druhé změny stavby a s ohledem na tehdy platné znění zákona o ochraně přírody a krajiny a zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ani navíc jiným způsobem postupovat nemohl.

Ve vztahu k vydání nového územního rozhodnutí žalovaný uvádí následující. V rámci územního řízení stavební úřad posuzuje umístění stavby v území, které je pro územní řízení vymezeno označením pozemků parc. čísl. Stavební úřad však již neposuzuje konkrétní umístění VTE na označených pozemcích. Konkrétní umístění VTE na pozemcích bylo součástí tzv. protokolu o vytýčení stavby, ve smyslu § 18 odst. 1 písm. b) tehdy platné vyhlášky č. 132/1998 Sb., který je součástí projektové dokumentace stavby předkládané stavebnímu úřadu v rámci stavebního řízení. V rámci umístění stavby se však vyhotovoval pouze situační výkres ve smyslu § 3 odst. 3 písm. a) stejné vyhlášky. Změnou stavby před

jejím dokončením se rozumí změna v provádění stavby oproti jejímu povolení nebo dokumentaci stavby ověřené stavebním úřadem. Stavební zákon připouští možnost změny stavby, o kterou musí být požádáno před realizací stavby. Změna spočívající v posunutí umístění dvou VTE v rámci stejných pozemků se nedotýká práv účastníků územního řízení, ani podmínek územního rozhodnutí, ale pouze podmínek stavebního řízení. V daném konkrétním případě změna podmínky č. 1 pouze konkretizuje přesné umístění VTE, které je vyžadováno v rámci stavebního řízení. Podmínka č. 46 spočívá v posunutí termínu dokončení stavby. I tato podmínka je podmínkou, která má být uvedena v rámci stavebního povolení. Podmínka č. 47 (termín pro podání návrhu na vydání kolaudačního rozhodnutí) s podmínkou č. 46 úzce souvisí. Změna uvedených podmínek se nemůže dle žalovaného dotýkat veřejných zájmů chráněných zvláštními právními předpisy, a to z důvodů uvedených již výše. Naopak je dle žalovaného nutno konstatovat, že rozhodnutím o druhé změně stavby žalovaný veřejné zájmy chránil, neboť příčinou posunutí byla minimalizace případných rušivých vlivů, především hluku VTE, na obec Petrovice. I z tohoto důvodu žalovaný ve svém odůvodnění rozhodnutí o druhé změně stavby uvedl, že jejím uskutečněním nejsou ohroženy veřejné zájmy ani nepřiměřeně omezena či ohrožena práva a oprávněné zájmy účastníků řízení.

Těsně před jednáním doručila společnost SVEP, a.s. jako osoba zúčastněná na řízení soudu své vyjádření k podané žalobě.

V tomto vyjádření poukazuje na skutečnost, že v době vydání napadeného rozhodnutí bylo v platnosti souhlasné stanovisko Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 26.7.2004 č.j. 3398/60530/04/ŽPZ-stan. vydané dle § 10 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Předmětné VTE byly posunuty v rámci stejných parcel jako bylo jejich původní umístění dle územního plánu. Dle předmětného stanoviska výstavba VTE v dané oblasti neovlivní životní prostředí, ani nezasáhne do žádné populace zvláště chráněných, ohrožených či regionálně vzniklých druhů. Dále poukazuje na skutečnost, že posuzovaný záměr se sice nachází uvnitř ptačí oblasti, avšak v těsné blízkosti její hranice. Hranicí je silnice Nakléřov Petrovice. Hranice není v daném úseku vedena z důvodu významnosti přilehlé lokality ale pouze z praktických důvodů jasného vymezení hranice ptačí oblasti. Samotný biologický průzkum tuto skutečnost potvrdil, když uvedl, že se v dané lokalitě nenachází populace zvláště chráněných ohrožených či regionálně vzniklých druhů. Hodnotné území hodné ochrany se nachází až za posuzovanými pozemky v nivě Olšového potoka, které zůstane výstavbou VTE nedotčeno, neboť je vzdáleno více než 240 m od VTE.

Dále poukazuje na skutečnost, že ke změně ustanovení § 7 zákona o posuzování vlivu na životní prostředí, které ve vztahu k hodnocení změny záměru v tehdy platném znění odkazovalo na ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) citovaného zákona, došlo až po podání návrhu na zahájení řízení k vydání napadeného rozhodnutí a dle přechodných ustanovení mělo být postupováno dle znění zákona před novelou. Uvádí, že předmětem posuzování dle uvedeného zákona byly změny záměru, pokud měla být zvýšena kapacita nebo rozsah o 25 % a více, nebo pokud se významně mění technologie, řízení provozu nebo způsob užívání a pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení. Dle zúčastněné osoby ani jedna z výše uvedených podmínek nebyla naplněna a nebyla stanovena ani ve zjišťovacím řízení. Trvá tedy na tom, že změna záměru spočívající v posunutí dvou VTE v rámci stejných pozemků není změnou, pro kterou zákon o ochraně přírody a krajiny ve spojení se zákonem o posuzování vlivu na životní prostředí vyžadoval souhlasné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny.

Dále poukazuje na to, že Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí vydal pro původní záměr dne 6.6.2005 pod č.j. 770/ZPZ/05/N-138,05 stanovisko dle § 45i

zákona o ochraně přírody a krajiny k předmětné stavbě se závěrem, že stavba nebude mít samostatně významný vliv na území evropsky významných lokalit nebo ptačích oblastí s tím, že se nachází na hranici vyhlášené ptačí oblasti Východní Krušné hory.

Dále poukazuje na skutečnost, že k posunutí VTE došlo v důsledku vyhovění výsledku místního referenda obyvatel obce Petrovice o posunutí VTE nejméně 800 m od území obce za předpokladu nezasahování do chráněné lokality nivy Olšového potoka. Je přesvědčena, že případným zrušením napadeného rozhodnutí by došlo k zásahu do jiného veřejného zájmu – zájmu na ochraně zdraví občanů obce Petrovic. Trvá rovněž na tom, že posunutím dvou VTE nedošlo k zasažení do žádné složky ochrany přírody a krajiny, o čemž svědčí stanovisko Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 15.6.2007, ve kterém je uvedeno, že změna umístění nebude mít samostatně ani ve spojení s jinými významný vliv na území evropsky významných lokalit nebo ptačí oblasti.

Ostatní osoby zúčastněné na řízení se k věci písemně nevyjádřily.

Žalobce při jednání soudu ve věci přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Zdůraznil, že závažný veřejný zájem na podání této žaloby spočívá právě v tom, že předmětná lokalita je zahrnuta do Ptačí oblasti Východní Krušné hory náležející do lokality Natura 2000. Dále uvedl, že existují expertní vyjádření, dle kterých posunutím jednoho z předmětných stožárů VTE by došlo k ovlivnění poměrů zvláště chráněných živočichů v předmětné ptačí oblasti. K argumentaci, že v době žádosti o vydání napadeného rozhodnutí či v době jeho vydání určité vnitrostátní předpisy platné v současnosti ještě nebyly v platnosti a účinnosti, uvádí, že taková argumentace není v dané věci relevantní, neboť lokalita Natura 2000 byla vyhlášena směrnicí č. 79/409/EEC. S poukazem na případ Andrea Francovich a Danila Bonifaci a další proti Italské republice uvedl, že předmětné směrnice se lze dovolávat proti všem vnitrostátním předpisům – přímá vykonatelnost směrnice. I nadále však trvá na tom, že došlo k porušení vnitrostátních předpisů, tak jak jsou specifikovány v podané žalobě.

Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání soudu odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě. Dále shrnul průběh správního řízení v předmětné věci a zdůraznil, že napadené rozhodnutí dle jeho názoru bylo vydáno zcela v souladu s tehdy platnými právními předpisy. Rovněž s odkazem na zásadu ochrany práv nabytých v dobré víře navrhl zamítnutí žaloby.

Právní zástupce společnosti SVEP, a.s. jako osoby zúčastněné na řízení při jednání soudu rovněž odkázal na své písemné vyjádření k věci. Trvá na tom, že při vydání napadeného rozhodnutí nedošlo k porušení § 45i odst. 1 a § 45h odst. 1 zák. č. 114/1991 Sb. Zdůraznil, že důvodem pro podání žádosti o druhou změnu stavby před jejím dokončením byla snaha vyjít vstříc výsledku referenda občanů Obce Petrovice. Ani po posunutí VTE by nedošlo dle osoby zúčastněné na řízení k zásahu do nivy Olšového potoka. K dotazu žalobce uvedl, že v současné době je před Městským soudem v Praze veden spor, kde se investor domáhá vyslovení nicotnosti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 6.11.2007. V této věci se jedná o to, že Česká inspekce životního prostředí neudělila investorovi výjimku pro stavbu třetí VTE. Právní zástupce však zdůrazňuje, že uvedený spor nemá žádnou relevanci k projednávané věci, neboť se jedná o samostatné rozhodnutí vydané v samostatném správním řízení. Dále zdůraznil, že odborné expertizy zmiňované žalobcem se vztahují k jinému správnímu řízení a jejich obsah mu není znám. Dále poznamenal, že v případě

směrnic Evropské unie neplatí přímá vykonatelnost těchto směrnic, ale pouze nepřímá tím, že členské státy jsou povinny obsah směrnic začlenit do své vnitrostátní legislativy. Případ Andrea Francovich a Danila Bonifaci a další proti Italské republice dokládá pouze odpovědnost státu za to, že k takovému začlenění nedošlo. Poukázal rovněž na interní sdělení Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 15.6.2007 č. ev. 111140/07, ze kterého vyplývá, že výstavba tří kusů stožárů větrných elektráren v k.ú. Petrovice (změna umístění dvou stožárů VTE) nebude mít samostatně ani ve spojení s jinými významný vliv na území evropsky významných lokalit nebo ptačích oblastí.

Ostatní osoby zúčastněné na řízení se k jednání soudu nedostavily.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen "s.ř.s."), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Primárně se soud zabýval přípustností žaloby.

V § 66 odst. 2 s.ř.s. je nejvyšší státní zástupce oprávněn podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, jestliže shledá závažný veřejný zájem k jejímu podání, přičemž takovou žalobu může podle § 72 odst. 2 s.ř.s. podat do tří let od právní moci rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon jinak. V souladu s obecným pravidlem pro běh lhůt (§ 40 odst. 2 s.ř.s.) končí lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 23.6.2006. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla podána k poštovní přepravě dne 10.4.2009. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žaloba byla podána včas, neboť byla podána v rámci zákonem stanovené tříleté lhůty.

Dále se soud zabýval otázkou, zda v případě žaloby podané dle § 66 odst. 2 s.ř.s. je třeba, aby byly vyčerpány před jejím podáním řádné opravné prostředky. Podle § 5 s.ř.s. resp. § 68 písm. a) s.ř.s. je možno domáhat se soudní ochrany ve správním soudnictví pouze po vyčerpání řádných opravných prostředků. Po posouzení relevantních souvislostí došel krajský soud k závěru, že lpění na vyčerpání řádných opravných prostředků v případě žaloby podané z důvodu ochrany veřejného zájmu, tedy žaloby, kterou podává nejvyšší státní zástupce, který nemůže podat řádný opravný prostředek, by nebylo v souladu s rozumným výkladem práva, neboť by možnost podání takové žaloby byla v takovém případě odvislá od podmínky, jejíž splnění není v moci nejvyššího státního zástupce. Při striktně slovním výkladu procesního předpisu by mohlo dojít k situaci, že v případě, kdy by správní orgán mimo stavebníka (který se však opravným prostředkem v případě, že je mu rozhodnutím stavebního úřadu plně vyhověno, bránit nebude) žádné další účastníky řízení nepřipustil, či ostatní účastníci by se opravnými prostředky nebránili, by nejvyšší státní zástupce fakticky nemohl správní žalobu ve veřejném zájmu podat, což jistě nebylo úmyslem zákonodárce. Krajský soud je proto toho názoru, že nejvyšší státní zástupce může podat žalobu z důvodu veřejného zájmu, aniž by byly ve správním řízení vyčerpány řádné opravné prostředky.

Ve vztahu k existenci závažného veřejného zájmu na podání soud pouze poznamenává, že úvaha o existence uvedeného závažného veřejného zájmu nepodléhá přezkumu správními soudy. Shodně v tomto směru judikoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5.11.2007 č.j. 8 As 27/2006-70.

Soud tedy dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky řízení a může přistoupit k meritornímu projednání žaloby.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný dne 4.11.2004 oznámil zahájení sloučeného územního a stavebního řízení ke stavbě „ Výstavba 3 ks stožárů větrných elektráren „ na ppč. 709/1, 709/2, 709/3, 739 a 821 v k.ú. Petrovice, včetně přípojky na VN na ppč. 2919/1 a 2919/2 v k.ú. Petrovice, ppč. 4591 v k.ú. Krásný Les v Krušných horách, ppč. 1035 v k.ú. Nakléřov a ppč. 1179/1, 1179/2, 310/1, 310/2 a 312 v k.ú. Knínice u Libouchce. V řízení bylo vyžádáno stanovisko k posouzení vlivu záměru na životní prostředí, které vyhotovil Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství dne 26.7.2004 pod zn. 3398/60530/04/ŽPZ-stan. V závěru tohoto stanoviska je výslovně uvedeno, že toto stanovisko není rozhodnutím podle zák. č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) a nenahrazuje vyjádření dotčených správních úřadů ani příslušná povolení podle zvláštních předpisů. Platnost tohoto stanoviska byla omezena lhůtou 2 roků ode dne vydání. Toto stanovisko stanoví řadu podmínek, avšak realizaci stavby nevylučuje. Dne 7.1.2005 pod č.j. SÚ/013/600/04/05 vydal žalovaný stavební povolení ke stavbě. Stavba byla povolena jako stavba dočasná na dobu 20 let od její kolaudace. Žalovaný rozhodnutím ze dne 23.3.2005 č.j. SÚ/059/131/05 rozhodl o změně stavby před dokončením tak, že se povoluje změna typu technologie z původního typu VESTAS V90 na novou ENERGON E70. Následně žalovaný vydal dne 25.5.2006 napadené rozhodnutí, kterým byla povolena změna stavby před dokončením v tom směru, že VTE SO 01 na ppč. 709/1 bude posunuta o 216 m jižním směrem a VTE SO 03 na ppč. 821 bude posunuta o 317 m jihovýchodním směrem, změnil se termín dokončení stavby na 30.6.2007 a zčásti byla změněna podmínky č. 1 č. 46 a č. 47 původního stavebního povolení.

K námitce, že v rozporu s ustanovením § 126 odst. 1 stavebního zákona došlo při řízení o vydání napadeného rozhodnutí k opominutí orgánu ochrany přírody, uvádí soud následující. Dle § 126 odst. 1 stavebního zákona dotýká-li se řízení podle tohoto zákona zájmů chráněných zvláštními předpisy, rozhodne stavební úřad jen v dohodě, popřípadě se souhlasem orgánu státní správy, který chráněné zájmy hájí (dotčený orgán státní správy). Dotčený orgán státní správy může svůj souhlas vázat na splnění podmínek stanovených ve svém rozhodnutí (stanovisku, vyjádření, souhlasu, posudku apod.) v souladu se zvláštním zákonem, na jehož podkladě je oprávněn zájem chránit.

V daném případě je mezi účastníky nesporné, že předmětné řízení se týkalo lokality, která je součástí Ptačí oblasti Východní Krušné hory vymezené ve vládním nařízení č. 28/2005 Sb. Problematika ptačích oblastí je upravena v zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Předmětné stavební řízení týkající se stavby větrných elektráren na pozemcích zahrnutých do ptačí oblasti se tedy jednoznačně dotýká zájmů chráněných uvedeným zákonem a v souladu s výše citovaným ustanovením § 126 odst. 1 stavebního zákona bylo možno vydat rozhodnutí v předmětném řízení pouze v dohodě, popřípadě se souhlasem příslušného orgánu ochrany přírody. Z obsahu správního spisu však jednoznačně vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno, aniž by se žalovaný vůbec pokusil příslušný orgán ochrany kontaktovat a zcela jej v řízení opominul. Argumentace žalobce, že v době

vydání prvotního rozhodnutí vydaného v rámci sloučeného stavebního a územního řízení ještě předmětná ptačí oblast nebyla vyhlášena, je dle soudu zcela nepřipadná, neboť v době vydání napadeného rozhodnutí, tedy ke dni 25.5.2006 již předmětná ptačí oblast byla řádně vymezena nařízením vlády, které nabylo účinnosti dne 13.1.2005. K argumentu žalobce a osoby zúčastněné na řízení, že v době vydání napadeného rozhodnutí disponoval platným stanoviskem k posouzení vlivu záměru na životní prostředí vydaným dne 26.7.2004 pod sp. zn. 3398/60530/04/ŽPZ-stan. Krajským úřadem Ústeckého kraje a závazným stanoviskem k zásahu do krajinného rázu vydaným dne 25.10.2004 pod č.j. MM/OŽP/OP/8949/RKR/2004/VykoM Magistrátem města Ústí nad Labem, soud uvádí, že v době vydání předmětných dokumentů ještě Ptačí oblast Východní Krušné hory neexistovala a tyto dokumenty proto nemohly zohlednit eventuální dotčení zájmů vztahujících se k uvedené ptačí oblasti. Stavební řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí však je jednoznačně řízením, které se dotýká zájmů vztahujících se k předmětné ptačí oblasti. Proto výše uvedené dokumenty, přestože ještě neskončila jejich platnost, nebyly dostačujícími podklady pro řádné vydání napadeného rozhodnutí. Argumentace osoby zúčastněné na řízení, že posuzovaný záměr se nenachází sice uvnitř ptačí oblasti, ale v těsné blízkosti jejích hranic, nemá dle soudu pro daný případ žádný význam, neboť posouzení vlivu předmětného záměru na poměry v ptačí oblasti je právě předmětem dokumentů, které si stavební úřad měl v rámci stavebního řízení vyžádat. Závěry uvedenými zúčastněnou osobou tedy nelze odůvodnit to, že si stavební úřad tyto dokumenty v rámci předmětného řízení nevyžádal. Vzhledem k výše uvedenému tedy považuje soud tuto námitku žalobce za plně důvodnou. V předmětném postupu spatřuje soud nezákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s.

S výše uvedenými skutečnostmi velice úzce souvisí i druhá námitka žalobce, že žalovaný v rozporu s platnými právními předpisy před vydáním napadeného rozhodnutí nepožadoval po stavebníkovi doložení splnění povinnosti uložené mu ustavením § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. V ustanovení § 45h odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je mimo jiné uvedeno, že jakákoliv koncepce, nebo záměr, který může samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit území evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti, podléhá hodnocení důsledku na toto území a stav jeho ochrany z uvedených hledisek. Dále pak v § 45i odst. 1 téhož zákona je uvedeno, že ten, kdo zamýšlí pořídit koncepci nebo uskutečnit záměr uvedený v § 45h odst. 1 citovaného zákona (dále jen „předkladatel“), je povinen jejich návrh předložit orgánu ochrany přírody ke stanovisku, zda může mít samostatně nebo ve spojení s jinými významný vliv na území evropsky významnou lokalitu nebo ptačí oblast. Tímto stanoviskem není dotčeno zjišťovací řízení podle zvláštního právního předpisu (zák. č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí). Termín „záměr“ není v zákoně o ochraně přírody a krajiny definován a odkazem pod čarou je odkazováno na zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí. V § 3 odst. 1 písm. a) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je uvedeno, že záměrem se rozumí stavby, činnosti a technologie uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu. V příloze č. 1 citovaného zákona je v kategorii II pod položkou 3.2 uvedena větrná elektrárna s celkovým instalovaným výkonem vyšším než 500 kW nebo s výškou stojanu přesahující 35 metrů. Je nesporné, že do této kategorie předmětná VTE spadá. Umístění VTE je tedy záměrem, který může významně ovlivnit ptačí oblast. V daném případě nelze argumentovat, že nejde o samotný záměr, ale pouze o změnu záměru, neboť v daném případě jde o výraznou změnu umístění předmětné větrné elektrárny, byť v rámci jedné parcely. Změnu umístění, kdy se stavba má posunout v řádech stovek metrů byť v rámci téže parcely, nelze považovat za změnu původního záměru,

ale za zcela nový záměr, který je nutno řádně posoudit. Dle názoru soudu tedy takovou změnu je nutno považovat za nový záměr, který podléhá režimu ustanovení § 45h a násl. zákona o ochraně přírody a krajiny.

K argumentaci žalovaného a osoby zúčastněné na řízení, že dle legislativy platné ke dni podání žádosti o vydání napadeného rozhodnutí či ke dni jeho vydání nebylo v účinnosti znění právních předpisů, které by vyžadovalo posuzování i změn záměrů, soud uvádí, že jak výše dovedl, nelze změnu umístění větrné elektrárny v řádu stovek metrů považovat za pouhou změnu záměru (a to i přesto, že se umístění mění v rámci téže parcely) jako je třeba změna technologie samotné VTE umístěné na stožáru a podobně. Dle soudu se v daném případě jednalo o nový záměr ve smyslu výše uvedených předpisů a soud trvá na tom, že tento záměr jednoznačně i podle předpisů platných a účinných v době podání žádosti o vydání napadeného rozhodnutí a v době jeho vydání podléhal režimu ustanovení § 45h a násl. zákona o ochraně přírody a krajiny a mělo tedy být vyžádáno příslušné stanovisko před vydáním napadeného rozhodnutí.

Z uvedených skutečností jednoznačně vyplývá, že stavebník měl vzhledem ke skutečnosti, že předmětná stavba se nachází ve vyhlášené ptačí oblasti, předložit v rámci stavebního řízení žalovanému stanovisko zmiňované ve výše uvedených ustanoveních. Stavební úřad pak sám v souladu s již výše citovaným ustanovením § 126 odst. 1 stavebního zákona měl předložení uvedeného stanoviska před vydáním napadeného rozhodnutí vyžadovat. Rovněž i tuto námitku žalobce tedy soud shledal jako zcela důvodnou. Soud tak spatřuje porušení zákona ze strany žalovaného v tom, že nevyžadoval předložení předmětného stanoviska v rámci řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí. V tomto postupu soud opět shledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s.

Na skutečnosti, že žalovaný pochybil v řízení přecházejícím napadenému rozhodnutí nemůže nic změnit ani skutečnost, na kterou poukázala osoba zúčastněná na řízení, že po vydání napadeného rozhodnutí (25.5.2006) bylo Krajským úřadem Ústeckého kraje, odborem životního prostředí a zemědělství vydáno dne 15.6.2007 interní sdělení, že změna umístění 2 kusů větrných elektráren nebude mít samostatně ani ve spojení s jinými významný vliv na území evropsky významných lokalit nebo ptačích oblastí. V předmětném řízení totiž soud posuzuje zákonnost postupu žalovaného v řízení, které bylo ukončeno nabytím právní moci napadeného rozhodnutí.

K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí bylo vydáno pouze v řízení stavebním, ačkoliv dle názoru žalobce posunutí dvou VTE vyžadovalo nové územní rozhodnutí a tím i nové posouzení vlivu na životní prostředí podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, soud uvádí následující. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí žalovaného ze dne 7.1.2005 č.j. SÚ/013/600/04/05 bylo vydáno ve sloučeném územním a stavebním řízení. V souladu s ustanovením § 39 stavebního zákona tedy v tomto rozhodnutí jsou stanoveny podmínky k ochraně veřejných zájmů v území, kterými je zabezpečen zejména soulad s cíli a záměry územního plánování, včetně architektonických a urbanistických hodnot v území, a dále soulad s požadavky k ochraně zdraví a životního prostředí. Územní rozhodnutí v sobě v daném případě mimo jiné zahrnuje i rozhodnutí o umístění stavby. Napadené rozhodnutí, které jednoznačně bylo vydáno pouze jako rozhodnutí v řízení stavebním o změně nedokončené stavby postupem podle § 68 stavebního zákona, se však svým obsahem dotýká jednoznačně skutečností, o kterých mělo být rozhodnuto v územním řízení. Předmětem

napadeného rozhodnutí je zejména právě změna umístění stavby, která je dle stavebního zákona předmětem územního rozhodnutí. Z výše uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že napadené rozhodnutí (rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením) vydané ve stavebním řízení bylo vydáno v rozporu s platným územním rozhodnutím. Z ustanovení § 32 odst. 1 stavebního zákona jednoznačně vyplývá, že umisťovat stavby lze pouze na základě územního rozhodnutí, kterým je rozhodnutí o umístění stavby. Dle ustanovení § 68 odst. 2 in fine stavebního zákona je uvedeno, že na řízení o změně stavby se vztahují přiměřeně ustanovení o stavebním řízení. V § 62 odst. 1 písm. a) stavebního zákona je výslovně uvedeno, že stavební úřad v rámci stavebního řízení přezkoumává, zda dokumentace splňuje podmínky územního rozhodnutí. V daném případě dokumentace předložená stavebnímu úřadu před vydáním napadeného rozhodnutí nevyhovovala územnímu rozhodnutí o umístění stavby, o kterém bylo rozhodnuto v rozhodnutí žalovaného ze dne 7.1.2005 č.j. SÚ/013/600/04/05, neboť předmětem navrhovaného rozhodnutí měla být právě změna umístění stavby.

Dle názoru soudu nelze v žádném případě souhlasit s argumentací žalovaného, že v daném případě postačuje ke změně umístění stavby stavební řízení, protože se mění umístění stavby v rámci stejné parcely. Soud je přesvědčen, že v daném případě jde o výraznou změnu umístění stavby (změna umístění stavby v rádech stovek metrů), byť v rámci stejné parcely, která se může ve svých důsledcích dotknout celé řady veřejných zájmů chráněných zvláštními předpisy. Jde o zájmy spojené s leteckým provozem, hlukovými poměry a změnou krajinného rázu. Termín „dotčení“ je nutno vykládat jako ovlivnění daných zájmů jak v záporném tak i v kladném směru. Sám správní orgán uvádí v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že účelem změny umístění stavby je minimalizace rušivých vlivů, především hluku VTE na obec Petrovice. Ovšem hlukové poměry, které nastanou v případě změny umístění VTE nebyly v předmětném řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí nijak doloženy. Bez odborného hodnocení není možné jednoznačně stanovit, jaký bude mít nové umístění vliv na hlukové poměry (např. zohlednění eventuelních odrazů zvuku, možnost vzniku echoefektu a pod.)

Vzhledem k výše uvedenému tedy soud shledal napadené rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením, které bylo vydáno, aniž by mělo oporu v územním rozhodnutí o umístění stavby, za nezákonné ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s.

Ačkoli byla zúčastněná osoba jako investor předmětné stavby VTE motivována k podání žádosti o změnu stavby před dokončením spočívající v posunutí dvou věží VTE jistě chválihodnou snahou vyhovět výsledku místního referenda občanů obce Petrovice, nelze bez provedení výše uvedeného územního řízení posoudit, zda navrhovaná změna skutečně povede k vyšší ochraně veřejných zájmů a zdraví občanů obce Petrovice.

Pro úplnost soud podotýká, že se ztotožňuje i se závěrem žalobce, že v daném případě nebude postačovat rozhodnutí o změně územního rozhodnutí vydané postupem podle § 41 stavebního zákona. Z dikce zákona totiž jednoznačně vyplývá, že stavební úřad může své původní rozhodnutí o umístění stavby postupem dle uvedeného ustanovení nahradit rozhodnutím novým, ale jen za splnění v předpise stanovených podmínek, kterými jsou změna územně plánovací dokumentace, změna jiných podkladů pro územní rozhodnutí nebo změna podmínky v území. Změnou podmínky v území je nutno rozumět okolnosti nastalé objektivně, tedy nezávisle na počínání stavebníka.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že ke změně územně plánovací dokumentace nedošlo a nedošlo ani ke změně jiných podkladů pro územní rozhodnutí a nedošlo ani ke

změně podmínek v území. Rozhodnutí o změněném umístění dvou stožárů VTE tedy vyžadovalo vydání zcela nového územního rozhodnutí o umístění stavby za dodržení všech relevantních právních předpisů.

K odkazům žalobce a osoby zúčastněné na jednání vztahujícím se k problematice přímé vykonatelnosti směrnic vydaných Evropskou unií soud poznamenává, že neshledal důvod se zabývat v daném řízení otázkou přímé vykonatelnosti směrnic vydaných Evropskou unií, neboť dospěl k závěru, že žalovaný se v rámci správního řízení dopustil porušení vnitrostátních předpisů účinných již v době podání žádosti o vydání napadeného rozhodnutí. V daném řízení nebylo tedy předmětem sporu posouzení postupu správního orgánu, který by postupoval v souladu s vnitrostátní legislativou, která by však byla v rozporu se zněním směrnice vydané Evropskou unií.

Soud nepřipustil provedení důkazu spisem Krajského úřadu Ústeckého kraje sp. zn. 190/3537/ŽPZ, jehož provedení navrhoval žalovaný, neboť v daném řízení bylo předmětem přezkoumání v řízení před soudem v rámci správního soudnictví, zda došlo k pochybení v řízení vedeném žalovaným před vydáním napadeného rozhodnutí a nikoli skutečnost, zda posunutím stožárů VTE dojde skutečně k narušení životních podmínek chráněných živočichů či nikoliv. Předmětný spis se měl vztahovat právě k otázce, zda dojde při posunu VTE k narušení životních podmínek zvláště chráněných živočichů. Vzhledem ke skutečnosti, že dle soudu z uvedeného spisu nemohly být zjištěny skutečnosti rozhodné pro rozhodování v souzené věci, nepřipustil provedení navrhovaného důkazu.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti tedy soud napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 25.5.2006, č.j. SÚ/089/248/06, kterým byla povolena změna stavby před jejím dokončením – „Výstavba 3 ks stožárů větrných elektráren“ na ppč. 709/1, 709/2, 709/3, 739 a 821 v k.ú. Petrovice, včetně přípojky na VN n ppč. 2919/1 a 2919/2 v k.ú. Petrovice, ppč. 4591 v k.ú. Krásný Les v Krušných horách, ppč. 1035 v k.ú. Nakléřov a ppč. 1179/1, 1179/2, 310/1, 310/2 a 312 v k.ú. Knínice u Libouchce, dle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro nezákonnost a vrátil mu věc k dalšímu řízení s odkazem na ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. V souladu s ustanovením § 78 odst. 5 s.ř.s. je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný neměl ve věci úspěch a žalobci žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li sám stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 23. února 2011

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová